

Обѣдна молитва.

Градскиятъ часовникъ удари 12. Ето и Иванчо се връща отъ училище. Майка му бѣ сложила трапезата, а по-малкиятъ му братче и сестриче отдавна бѣха изгубили търпение да го чакатъ.

— Мамо, бацько дойде! — викнаха двѣтѣ въ единъ гласъ. Хайде да ядеме!

Майката бѣ готова и веднага седна.

— Азъ ще чета молитвата сега, замоли Пенка. Стига бацько да я чете. И тя сложи рѣцѣ и зачете:

„Татко нашъ, който си на небето,
Ела на земята, че ние нѣмаме татко;
Донеси ни хлѣбъ“ . . .

— И сирене, како, и сирене! обади се малкиятъ Мишо.

Изведнажъ всички се изсмѣха. Молитвата се свърши и тѣ лакомо заядоха.

